

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သင်မြတ်နိုး

မင်းလေးနဲ့အတူတူ

အခန်း (၁)

ဒေါ်တိမ်နန်းစံ ... အသက် (၇၀) အရွယ် ။ အရွယ်နှင့် မမျှအောင် နုပျိုချောမောသန့်စင်နေဆဲ။ အတ္တတွေ ၊ မာနတွေ ၊ မောက်မာထောင်လွှားမှုတွေနှင့် ရောပြွမ်းနေတဲ့ မာထန်နေတဲ့ မျက်ဝန်း အစုံ ။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ယာဉ်တိုက်မှုတစ်ခုဖြစ်ပြီး အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးအကြောတွေ တုံ့ဆိုင်းသွားခဲ့ရ၍ ဘီးတပ်ကုလား ထိုင် Wheel Chair ပေါ်တွင် ထိုင်နေရတဲ့ ဘဝ။

မာနတွေ ပြည့်နှက်လွန်းတဲ့ မျက်နှာထားနှင့် တစ်လောကလုံးကို အန်တုစိန်ခေါ်နေဆဲပင်။

“ဒေါ်တိမ်နန်းစံက စိတ်ဓာတ်မာကျောသူပါ ... လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ပေးရင်း အကြောတွေက ပြန်ပြီး ရှင်သန်နိုးထလာနိုင်ပါတယ်။ အသက်က စကားပြောတော့ နည်းနည်းလေး အချိန်ယူရမယ် ထင်တယ် ... လိုအပ်မယ်ဆိုရင် မိသားစုဆရာဝန်တစ်ယောက်လောက် အိမ်မှာ ခေါ်ထားစေချင်ပါတယ်”

မိမိကို ဆေးကုသပေးနေတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ အကြံပြုချက်နှင့် ထိုဆရာဝန်ကြီးကပင် ရွေးချယ်ပေးတဲ့ ဆရာဝန်မလေး ဒေါက်တာ ချစ်ခြင်းဘုံကို ဒေါ်တိမ်နန်းစံ လက်ခံတွေ့ဆုံနေခြင်းဖြစ်သည် ။

“ဒေါက်တာ နာမည်က ချစ်ခြင်းဘုံနော် ... အင်း ... အရွယ်က နုပျိုလန်းဆန်းတဲ့ အရွယ်လေးပဲ ကျုပ်ထင်ထားတာက ဝါရင့်သဘာရင့်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပို့ပေးမယ်လို့ ထင်တာ ... ဒေါက်တာက ဆရာဝန်ဖြစ်တာ မကြာသေးဘူးထင်တယ်နော်”

မိမိကို ဆေးကုသပေးနေတဲ့ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့များ ဒေါက်တာချစ်ခြင်းဘုံလို ငယ်ရွယ်နုပျိုလန်းဆန်းနေတဲ့ ချောချောလှလှ မိန်းကလေးကိုမှ ရွေးချယ်စေလွှတ်လိုက်ရတာလဲ။

စဉ်းစားမရ။

ဒေါက်တာ ချစ်ခြင်းဘုံ က အရမ်းလှပလွန်းတယ်။

အသားအရေ ဝင်းအိအိဖန့်ဖန့်လေးပေါ်မှာ ပါတိတ်အနက်ရောင်နှင့် အဖြူရောင်အရွက်အခက်တွေ ရောယှက်နေတဲ့ အင်္ကျီလက်ပြတ်လေးနှင့် ဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်ထားတာ လိုက်ဖက် ပဏာရလွန်း နေသည် ။

“ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ်ကို ဆေးကုသပေးနေတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက သင့်တော်မယ်ထင်လို့ လွှတ် ပေးလိုက်တာပဲ ... ကျုပ်လက်ခံရမှာ ပေါ့ ၊ ကျုပ်က သမားတော်ဆို အိုမှ သဘောကျတယ် ... အင်းလေ ... ညည်းကတော့ ကျုပ်ကို သူနာပြုအဆင့်လောက် ပြုစုပေးနိုင်မှာ ပဲ ရှိလိမ့်မယ်”

“ရှင် ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ကျုပ်လက်ခံပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ညည်းနေရမယ့်အခန်းက ကျုပ်ဘေးခန်းမှာ စီစဉ်ပေးထားတယ်လေ ... အခုလောက်ဆိုရင်တောင် ညည်းပစ္စည်းတွေ နေသားတကျထားပြီးပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွားစံ”

“ဒေါက်တာ ...”

“ပြောပါ”

“ကျုပ်တို့ မိသားစုဝင်တွေ အကြောင်းတော့ မစပ်စုဖို့ ကျုပ်သတိပေး ချင်တယ် ဒေါက်တာ ...”

“ရှင် ... ဪ ... ဘုံ့ မစပ်စုတတ်ပါဘူး အဘွားစံ ...”

“ဒါပါပဲ ဒေါက်တာ ... ကိုယ့်အခန်းကိုသွားနားလို့ ရပါပြီ”

ဒေါ်တိမ်နန်းစံဆိုတဲ့ အဘွားကြီးအနားကနေ ချစ်ခြင်းဘုံ့ ထလာခဲ့သည်။ ။

အဘွားကြီးနှင့် ကပ်လျက် ချစ်ခြင်းဘုံ့အခန်းပါပဲ။

အခန်းထဲဝင်လိုက်သည် နှင့် မွေးပျံ့ထုံသင်းကြိုင်နေပြီး တန်ဖိုးကြီး အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ။

နေချင့်စဖွယ်လေး။

အပြာနုလေးတွေ လွှမ်းနေတဲ့ အိပ်ရာလေး ဘုံ့နှစ်သက်သည့်အရောင်။

“ချစ်ခြင်းဘုံ့ ... သွားချင်တယ်ဆိုလို့ ဆရာက လွှတ်ပေးတာပါ။ အိမ်ရှင် ဒေါ်တိမ်နန်းစံက လူမှုရေး နားမလည်ဘူး၊ သူပြောချင်တာရှိရင် မညာမတာပြောဆိုတတ်တယ် ... မောက်မောက်မာမာလည်း ဆက်ဆံတတ်တယ်”

“ရပါတယ်ဆရာ ... မဟာစံခြံကြီးထဲကို ဘုံ့သွားချင်ပါတယ်၊ အဲဒီထဲမှာ ဘုံ့မေမေရှိတယ်၊ ဖေဖေ မသေခင် ဘုံ့ကို ပြောပြတာက မဟာနွယ်ခြံကြီးထဲက ဒေါ်တိမ်နန်းစံရဲ့ သားကြီးနဲ့ ယူသွားတာတဲ့ ”

မေမေ ဒေါ်သီရိရှင်းက ဘုံ့သုံးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ နောက်အိမ်ထောင်

ပြသွားသဖြင့် မဟာနွယ်ခြံကြီးထဲမှာ ရှိနေသည်။ ။

ဝီးချဲလ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဒေါ်တိမ်နန်းစံရဲ့ ချွေးမအဖြစ်ပါ။

ဘုံအနေနှင့် မေမေ့ကို လုံးဝမှတ်မိနိုင်မှာ မဟုတ်ပေမယ့် ဘုံနှင့် တူလွန်းသူတဲ့ ။

ကျောက်မဲမြို့လေးရဲ့ အစွန်အဖျား ခြံကြီးထဲ ချစ်ခြင်းဘုံ စွန့်စွန့်စားစား ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

“အဘွားကြီးက ငယ်ငယ်က တော်တော်လေးထက်မယ့်ပုံပဲ၊ မျက်နှာကြောက တင်းနေတာပဲ ... မစပ်စုနဲ့ တဲ့ ၊ မေမေဘယ်လောက်များ နှိမ်ချဆက်ဆံခံနေရလဲ”

ဖေဖေ လက်ထဲကနေ မေမေ့ကို လုယူသွားတာက ဖေဖေ့သူငယ်ချင်းဦးရဲမာန်ပါ။

နာမည်အပြည့်အစုံက ဦးတိမ်ရဲမာန်။

“ဖေဖေက သမီးမေမေ့ကို စိတ်နာကြီးခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းတွေးကြည့်တော့လည်း ဖေဖေ့ အမှားတွေလည်း ပါတယ်ဘုံ ၊ အောင်မြင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးဆိုတော့ အလုပ်တွေ အရမ်းများ ပြီးမိသားစု အပေါ် နွေးနွေးထွေးထွေးမရှိခဲ့ဘူးလေ ... သမီး မေမေ့ကို ချောင်ထိုးထားတယ် ဆိုပါတော့၊ နောက်ဆုံး ... သူငယ်ချင်းတိမ်ရဲမာန်နဲ့ ဖောက်ပြန်တယ်၊ အဖေနဲ့ သမီးကို ထားခဲ့တယ်လေ”

ဖေဖေ့ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ လာသော အချိန်တွင် မေမေနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရလျှင် သွားရောက်တွေ့ဆုံဖို့ မှာ ကြားခဲ့သည်။ ။

ချစ်ခြင်းဘုံလည်း ဓာတ်ပုံလေးတောင် အမှတ်တရမရှိ။ ။

မေမေနှင့် ပတ်သက်သမျှ အမှတ်တရတွေအားလုံးကို ဖေဖေ မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။ ။

ဒါပေမဲ့လည်း ချစ်ခြင်းဘုံ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ တော့ မေမေ့ကို တမ်းတမ်းတတ တွေ့ချင်လာသည်။ ။

“ချစ်ခြင်းဘုံ သွားချင်တဲ့ ကျောက်မဲမြို့အစွန်က မဟာနွယ် ခြံကြီးထဲမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက် လိုအပ်နေတယ် ချစ်ခြင်းဘုံသွားမလား ...”

“သွားပါ့မယ် ဆရာ ... ဘုံ့အတွက် အကြီးမားဆုံးအခွင့်အရေးပါပဲ ... ကူညီပါနော်”

ကျောက်မဲမြို့လေးဇာတိ ... ချစ်ခြင်းဘုံရဲ့ ဆရာဒေါက်တာဉာဏ်သာရဲ့ အကူအညီနှင့်ပင် ချစ်ခြင်းဘုံ မဟာနွယ်ခြံကြီးထဲ ရောက်ရှိလာခဲ့ရသည်။ ။

“မေမေ ဘယ်မှာ လဲ ... ကွယ်လွန်သွားပြီလားပဲ၊ ဘုံတွေ့ချင်တယ် ... ဘုံကိုထားခဲ့ပေမယ့် ဘုံရဲ့ သွေးသားရင်းဆိုင်လို့ မေမေပဲရှိတော့တာပါနော်”

ဖေဖေ တော်တော်လေး ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားရပြီး စီးပွားပျက်မတတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

မေမေ မရှိတော့မှ မိန်းမအပေါ် အဖေ ဘယ်လောက်အထိ ချစ်မိနေကြောင်း သိလိုက်ရသည် တဲ့။ ။

“သမီး မေမေကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ဖေဖေ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ မဟာနွယ် ခြံကြီးနားကပ်လို့ တောင် မရခဲ့ဘူး၊ တိမ်ရဲမာန် သစ္စာမရှိတဲ့ ကောင်က ဖေဖေ့ကို လူမိုက်တွေနဲ့ ဝိုင်းပြီး အရိုက်ခိုင်းတယ်လေ ... ဖေဖေ စိတ်ထိခိုက်ရလွန်းပြီး သမီးတစ်ယောက်နဲ့ ယောင်ချာချာ စီးပွားရေး

လည်း မလုပ်နိုင် ၊ သမီးကြောင့်သာ ဖေဖေ ပြန်ရပ်တည်နိုင်ခဲ့တာပါ”

ချစ်ခြင်းဘုံ မုန်းတီးဆုံးက မေမေ့ကိုယူသွားတဲ့ ဦးတိမ်ရဲမာန်ကိုပင်။

ချစ်ခြင်းဘုံတို့ မိသားစုဘဝလေး ပြိုကွဲစေခဲ့တဲ့ လူ။

သူမ လူမှန်းသိတတ်ကာစထဲက မေမေနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိလိုက်ရတာက မေမေဆုံးသွားပြီဟု ပင်။

ဖေဖေ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ လာတဲ့ အချိန်မှ မေမေနှင့် ပတ်သက်တာတွေ အမှန်အတိုင်း သိလိုက်ရသည် ။

“မေမေရှိနေတဲ့ မဟာနွယ် ခြံကြီးထဲကို ချစ်ခြင်းရောက်နေပြီလေ ... မေမေ ဘယ်မှာ လဲ၊ သမီးကို တွေ့ရင် မေမေ မှတ်မိနေမလားဘဲ”

ဘုံကို အိမ်ကြီးရှင် ဒေါ်တိမ်နန်းစံက မစပ်စုရဘူးဆိုပေမယ့်လည်း မေမေ့ကို ရှာဖွေ အတွက် ဘုံ လေ့လာ စပ်စုရမည် ဖြစ်သည် ။

တိုက်ကြီးက ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလိုပါပဲ။

အဆောင်အဆောင် အခန်းခန်းတွေနှင့် ဘုံသိရသလောက် မိသားစုဝင်တွေ အများကြီး နေထိုင်ကြသည် တဲ့ ။

ဒေါ်တိမ်နန်းစံက စပ်စုတာ မကြိုက်လို့ အသေအချာတော့ ဆရာမ သိခဲ့ရဘူးတဲ့ ။

ချစ်ခြင်းဘုံ ပထမဆုံး စတင်သိရတာက ဒေါ်တိမ်နန်းစံပြီးလျှင် အိမ်ဖော်ကောင်မလေး မြခင်ပင်။

“မမဒေါက်တာ လိုအပ်တာရှိရင် စားသောက်ခန်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါနော် ... ဆက်သွယ်လို့ ရမယ့် ဖုန်းနံပါတ်တွေ ဖုန်းစာအုပ်လေးထဲမှာ ရှိပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

“မမဒေါက်တာက အရမ်းချောတာပဲ ၊ မျက်တောင်လေးတွေက ကော့ညွတ်နေတာပဲ ... ဒီမဟာနွယ်မှာ လေ အရမ်းချောပြီး အရမ်းခန့်ညားတဲ့ အစ်ကိုလေးငွေလထိန်ဆိုတာလေ၊ ဘာကြီးတိမ်လရဲ့ သားပါ”

အိမ်ဖော်မလေး မြခင်က သူမအခန်းထဲ ထပ်ရောက် လာပြီး သန့်ရှင်းလေးတွေ လုပ်ပေးရင် မိသားစုဝင်တွေအကြောင်း ပြောပြနေသည် ။

ချစ်ခြင်းဘုံ သိချင်တာက ဦးတိမ်ရဲမာန်နှင့် ဇနီးဒေါ်သီရိရှင်းတို့ အကြောင်းပဲ ၊

ဒါပေမဲ့လည်း ...

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးဆိုတော့ ချစ်ခြင်းဘုံ မမေးမြန်းရဲပါဘူး။

အိမ်ရှင် ဒေါ်တိမ်နန်းစံက ကြိုကြိုတင်တင် ပြောထားခဲ့သည် ။

မစပ်စုနဲ့ တဲ့ ။

မေမေ့အကြောင်း မသိရဘဲနဲ့ တော့ ချစ်ခြင်းဘုံ ဒီခြံကြီးထဲကနေ ထွက်သွားရလို့ မဖြစ်သေးဘူး။

“ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ လူတွေ အားလုံးထဲမှာ လေ အစ်ကိုလေး ငွေလထိန်က ချောလည်း ချော၊ ခန့်လည်း ခန့် အရမ်းလည်း သဘောကောင်းတယ် ... ဒါပေမဲ့လေ အစ်ကိုလေး ငွေလထိန်ရဲ့ အမေ ဒေါ်နှင်းသခင်ကတော့ အရမ်းမောက်မာတယ်၊ သူ့သားကို ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးနဲ့ မှ မတူမတန်ဘူး ထင်နေတာပါ ၊ ကျွန်မတို့လို အိမ်ဖော်တွေကိုဆိုရင်လေ အရမ်းနှိမ်ချဆက်ဆံချင်တယ်”

မြခင်ပြောနေတာတွေကို သိပ်စိတ်မဝင်စားသလိုလို၊ ချစ်ခြင်းဘုံ မသိမသာ နားစွင့်နေလိုက်သည်

စိတ်ဝင်စားတဲ့ အရိပ်အယောင်လည်း မပြရဲ။

အဘွားစံဆီ သူမ စပ်စုနေတာတွေ သတင်းပေါက်ကြားလို့ မဖြစ်ဘူး

။

“အစ်ကိုလေး ငွေလထိန် အဖေကတော့ သဘောကောင်းပါတယ်၊ အဘွားစံရဲ့ သား အလတ်လေ ...”

“မမြခင်က ဒီမှာ နေတာ ကြာပြီလားဟင်”

“ကြာပြီလေ ... မြခင် ငါးနှစ်သမီးထဲက ရောက်နေတာပါ။ အမေနဲ့ အတူတူလေ ဆယ်နှစ်လောက် ကြာပြီပေါ့ ...”

“ဟုတ်လား ...”

မြခင်ပြောနေတဲ့ စကားတွေထဲမှာ ဦးတိမ်ရဲမာန်တို့ မိသားစုအကြောင်း ထည့်မပြောခဲ့။

ဘာကြောင့်လဲ ...

မေမေ့နာမည်လေးများ ကြားရမလားလို့ ဘုံ နားထောင်နေမိ၏။

ကိုငွေလထိန်ဆိုတာ ဘယ်လိုလူမျိုးဘဲ။

ချစ်ခြင်းဘုံ စပ်လည်း မစပ်စုရဲ။

“မမဒေါက်တာကလည်း လှတယ် ...အဘွားစံကလေး မမဒေါက်တာကို မလွဲမရှောင်သာလို့ လက် ခံလိုက်တာသိလား ၊ မိန်းမချောလေးတွေ ဆိုရင် လက်မခံဘူး ... သူ့မြေးတွေနဲ့ ရော သူ့သားတွေနဲ့ ရော ငြိစွန်းသွားမှာ ကြောက်လို့ လေ”

ချစ်ခြင်းဘုံမှာ ချစ်သူရှိသည်။

မောင်ကလည်း ဆရာဝန်ပါပဲ။

ရန်ကုန်မှာ သူမ ကျောက်မဲကိုသွားမယ်ဆိုတော့ မောင်က အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်ခဲ့၏။

စိတ်မချဘူး။

မောင်နဲ့ ဝေးရာကို မသွားပါနဲ့ တဲ့။

ချစ်ခြင်းဘုံတို့ မိသားစုအကြောင်းတွေက တော့စိစီးခရက်ပဲ။

“မိသားစု စီးပွားရေးကိုလေ အစ်ကိုလေးထိန်ပဲ ဦးစီးလုပ်ဆောင်ရတာပါ ... အရမ်းတော်တယ်”

သူမ ...

မဟာနွယ်ခြံကြီးရဲ့ မိသားစုဝင်တွေရဲ့ နာမည် အချို့တစ်ဝက်ကို သိလိုက်ရသည်။

ချစ်ခြင်းကတော့ ဘာမှ မမေးပါဘူး။

ပစ္စည်းတွေကို နေသားတကျ ထားနေလိုက်၏။

မြခင် လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပြီးသည် နှင့် ပြန်ထွက်သွားသည်။

“မမဒေါက်တာ လိုအပ်တာတွေ ဖုန်းဆက်ပါနော် ...အဘွားစံက ဒေါက်တာကို လိုလေသေးမရှိအောင် လုပ်ပေးရမယ်တဲ့ ၊ အမိနဲ့ပေးထားတယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

မြခင် ထွက်သွားမှ သူမအခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေမှ တစ်ဆင့်

ခြံကြီးထဲသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

စိမ်းပြာလဲ့နေတဲ့ ရေကူးကန်ကြီးထဲမှာ မိန်းမငယ်လေး တစ်ယောက် အနက်ရောင် ရေကူးဝတ်စုံလေးနှင့် ရေကူးနေသည်။

ဘယ်သူလဲ ...

သူမထက် နည်းနည်းတော့ ငယ်မည်။

အသားလေးက ဖြူဝင်းအိနေတာပဲ။

ဘုံလည်း ရေတော့ကူးချင်၏။

သူမက ကျောင်းမှာ ရေကူးချန်ပီယံ။

အေးမြတဲ့ ရာသီဥတုကြောင့်ထင်သည်။

ခြံကြီးထဲမှာ ပန်းတွေပွင့်နေတာ အရမ်းကို လှပဝေဆာနေသည်။

“အဘွားစံကိုပင် မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီတစ်တိုက်လုံးမှာ ရှိတဲ့ မိသားစုဝင် တွေကိုလည်း ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်ပေးရမယ် ဒေါက်တာ၊ မင်းမျက်နှာလေးက ဖြူစင်ပုံပဲ ... မင်းဆရာလား ဒေါက်တာ ဉာဏ်သာကို တော့ ယုံတယ် ...အဘွားစံတို့ ကျောက်မဲဇာတိလေ၊ သူ့အမေနဲ့ ကျုပ်တို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ ...”

ဒေါက်တာ ချစ်ခြင်းဘုံကလည်း ထိုအခွင့်အရေးကို အလိုအပ်ဆုံးဖြစ်နေသည်။

ထိုမှ သာ မေမေ့ တွေ့ဆုံခွင့်ရနိုင်သည် ဟု ထင်မိ၏။

သူမကို စပ်စုသည် ဟု ထင်မှာ စိုးရိမ်၍ တံခါးပေါက်ကနေ ပြန်ခွာလိုက်သည်။

“တို့ မိသားစုဝင်တွေအကြောင်း မစပ်စုပါနဲ့၊ ပြီးတော့ ... ညည်းတာ ဝန်က ဆေးကုသပေးဖို့ ပဲ၊ ကျုပ်အတွက် လိုအပ်တဲ့ ပြုစုမှုတွေလုပ်ပေး ဖို့ ဒါပါပဲ ဒေါက်တာ ...”

ဒေါ်တိမ်နန်းစံက မေမေ့ယောက္ခမပဲ။

ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဉာဏ်သာရဲ့ ပြောစကားအရ မိသားစုဝင်တွေ များ တယ်တဲ့ ။

သားနှစ်ယောက်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်အပြင် ဆွေမျိုးတွေလည်း နေထိုင်ကြသည် တဲ့ ။

“ဦးတိမ်ရဲမာန်အကြောင်း ဆရာသိလားဟင် ...”

“ဦးတိမ်ရဲမာန် အကြောင်းလား ... ငယ်ငယ်ကတော့ သိတယ်လေ ဆရာတို့ လည်း ဝင်ထွက်သွား လာနေတာပဲ ...ဒါပေမဲ့ ဆရာအမေကလည်း ဆုံးသွားတယ် ... ဆရာလည်း ပညာရေးနဲ့ မိသားစုအရေးတွေနဲ့ ရှုပ်နေလို့ ချစ်ခြင်းဘုံရဲ့ အမေအကြောင်းတော့ မသိတော့ဘူး၊ ဆရာ အခုအသက်ကြီးမှ ပြန်ပြီး ပတ်သက်ဆက်ဆံခဲ့ကြတာပါ ... မမစံကတော့ ငယ်ငယ်ထဲက မောက်မောက်မာမာ နေထိုင် ပြောဆိုခဲ့တာလေ၊ ဆရာအမေတစ်ယောက်နဲ့ ပဲ ခင်မင်ကြတာပါ”

ချစ်ခြင်းတုံ့ကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် မေမေ့ကို
မဟာနွယ်ခြံကြီးထဲကနေပြန်၍ ခေါ်ထုတ်သွားချင်သည် ။

ဒေါ်တိမ်နန်းစံလို မိန်းမကြီးရဲ့ ချွေးမအဖြစ် မေမေ ဘယ်လိုမှ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ရ မည်မထင်မိ။

စောစောက ရေကူးနေတဲ့ မိန်းမချောလေးကရော ဘယ်သူ့သမီးလေးလဲ။

ချစ်ခြင်းဘုံ စိတ်လောတကြီးနှင့် မေမေ့ကို မရှာမိစေရန်ဘဲ သတိ
ထားနေထိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ။

*

အခန်း (၂)

“ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ ...အဘွားစံ”

“ကျုပ်မိသားစုနဲ့ ညည်းကို မိတ်ဆက်ပေးရမယ် ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ညည်းကို မိသားစု ဆရာဝန်အဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်တယ်လေ ... ဒါကြောင့် မိသားစုဝင်အားလုံးနဲ့ တော့ ညည်းသိထားသင့်တယ်ထင်လို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘုံကတော့ ဆရာကြီးနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ အဘွားစံတို့ ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ဆောင်ပါ”

ဒေါက်တာချစ်ခြင်းဘုံကို ဒေါ်တိမ်နန်းစံ သဘောကျမိသည် ။

ရုပ်ရည်ချောမေလှပသည့်အပြင် ဖြူစင်သူလေးဟု ထင်မိ၏။

မိသားစုဆရာဝန်အဖြစ် သတ်မှတ်မယ်။

ဒေါက်တာ ဉာဏ်သာက မိမိတို့ မိသားစုအကြောင်း အသိဆုံးပင်။

“အဘွားစံ အခန်းထဲကို မကြာခင် မိသားစုဝင်တွေ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘုံ ပျော်သွားရသည် ။

အမေပါ ရောက်လာမှာ လား။

ဘုံ အမေ့ကို လာရှာတာပါနော်။

အမေက သူမနှင့် အတော်လေးတူသည် ဟု ပြောခဲ့၏။

သူမ ရင်တွေ ခုန်လာရသည် ။

“ကျွီ”

“ဟော ... ဝင်လာကြပြီ”

ဘုံ ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်ရင်း ဝင်လာကြတဲ့ မိသားစုဝင်တွေလည်း
မကြည့်ရဲ။

အမေ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ။

သမီး အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်။

ပြီးတော့ ...

သူမတွေ့ချင်သူက နောက်တစ်ယောက်ရှိနေသေးသည် ။

မြခင်ပြောတဲ့ ကိုငွေလထိန်။

ပြီးတော့ ရေကူးနေသည့် ငယ်ရွယ်နုပျိုသည့် မိန်းကလေး။

အမေ့ခင်ပွန်း ဦးတိမ်ရဲမာန်။

“လာကြ ... ထိုင် ... မြေးထိန်ရော”

“လာမှာ ပါ မယ်မယ်”

မယ်မယ်တဲ့ ။

ဒေါ်တိမ်နန်းစံအား မိသားစုဝင်တွေအားလုံးက လေးစားကြောက်ရွံ့

ရိုသေကြရသည် ထင်သည်။ ။

“သားရဲမာန် ... မင်းတူကို အမြန်ခေါ်လေ၊ တိမ်ပန်းချီရော”

“သားထိန်နဲ့ အတူတူလာမယ်တဲ့ မယ်မယ် ...”

“အေး ... အေး ...”

အဘွားစံက ဘုံအား မိသားစုဝင်တွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးမည်ဟု ပြောပြီး တစ်ယောက်ချင်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။

သူမ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဦးတိမ်ရဲမာန် ...

ဦးတိမ်လ။

ဒေါ်တိမ်လွှာ။

သားသမီးသုံးယောက်နှင့် ဇနီးတွေ ခင်ပွန်းတွေနှင့် မြေးငါးယောက်။

မေမေရော ...

ဦးတိမ်ရဲမာန်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရာတွင် ဦးတိမ်ရဲမာန်မှာ ဇနီးမရှိ ၊

သမီးလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိ၏။

တိမ်ပန်းချီတဲ့ ။

ခုထိ အဘွားစံအခန်းထဲ ဝင်မလာသေး။

“သားကြီးရဲမာန် ... မင်းသမီးရော အပြင်ထွက်သွားပြန်ပြီလားကွယ်

”

“ထိန်ကိုသွားခေါ်နေတာပါ မယ်မယ် ...”

ဦးတိမ်လရဲ့ ဇနီး ကိုငွေလထိန်ရဲ့ အမေ ဒေါ်နှင်းသခင်အသံက နည်း
နည်းလေးတော့ မာထန် နေသည်။ ။

အဘွားစံ စောဒက မတက်တော့။

မေမေ ဒေါ်သီရိရှင်းသန့်ကရော ကွယ်လွန်သွားပြီလားပဲ။

အမေရယ် ...

ဘုံလေ မေမေ့ကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ အရဲစွန့်ပြီး ရောက်လာခဲ့တာပါ။

မေမေ လူ့လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဘူးလားဟင်။

ခဏကြာတော့ အဘွားစံရဲ့ မြေး ငွေလထိန်နှင့် တိမ်ပန်းချီတို့ ဝင်
လာသည်။ ။

“မြေးလေးတွေ ရောက် လာပြီ၊ ဒေါက်တာ ...ဒါက ဘွားစံရဲ့ အချစ်
ဆုံးမြေး ငွေလထိန်တဲ့ ... သူလေးက အဘွားရဲ့ မြေးချစ်လေး
တိမ်ပန်းချီတဲ့ လေ ... သူက ဘွားစံတို့ ရဲ့ မိသားစုဆရာဝန်လေ၊ ဒေါက်
တာ ချစ်ခြင်းဘုံတဲ့ ...”

ဘုံနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိသွားတာက ကိုငွေလထိန်။

ပြီးတော့ ...

သူမအား ခပ်စူးစူးစေ့စေ့ကြည့်နေသူက တိမ်ပန်းချီ။

ဘယ်လိုလဲ။

စတွေ့တွေ့ချင်းပဲ ရန်လိုတဲ့ အကြည့်တွေ။

မာမာတင်းတင်း မလွယ်ဘူးပဲ။

သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ငွေလထိန်ကြောင့်လား။

ဘုံမှာ ချစ်သူရှိပါတယ်နော်။

ဘုံက မောင်ကလွဲပြီး ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။

တိမ်ပန်းချီက ငယ်ရွယ်သူလေးဆိုတော့ မနာလိုဝန်တိုမှုတွေရှိနေမှာပဲ။

ဘုံညီမလေးလား။

မေမေ့ကိုလည်း ဘုံမှ မတွေ့ဖူးတာ။

ဦးတိမ်ရဲမာန်လည်း ချောတာပါပဲ။ဖြူဖြူနုနု။

“အဘွားစံတို့ မိသားစုဝင်တွေ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒေါက်တာ့ဆီအကြောင်းကြားကြရမယ် ... ဒေါက်တာ့ဖုန်းနံပါတ်လည်း အားလုံးမှတ်ထားကြရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီဒေါက်တာက ဘယ်လောက်များ ဝါရင့်သေးလို့ မယ်မယ်က မိသားစုဆရာဝန်အဖြစ် သတ်မှတ် ရတာလဲ”

“လွှာ ... မယ်မယ်က လူကဲခတ်အလွန်တော်တယ်ဆိုတာ ညည်းသိပါတယ် ... စောဒက မတက်စမ်းပါနဲ့ ။ အရေးပေါ်လိုအပ်ရင် အကြောင်းကြားလို့ ပြောတာလေ ... တခြားတော့ ညည်းတို့ ဆန္ဒ အတိုင်းပဲ ဆေးကုနိုင်တယ်”

ဒေါ်တိမ်လွှာခကတော့ ဆရာဝန်မ ချောချောလေးဖြစ်နေ၍ မနှစ်သက်မိ။

သားယောက်ျားလေးမရှိပေမယ့် လွှာခင်ပွန်း ဦးသုတက မိန်းကလေးတွေနှင့် ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပါ။

စိတ်မချရ။

မယ်မယ်ကလည်း လေ မိသားစုဝင်တွေထဲမှာ တခြားသူတွေကို မ
တိုင်ပင်ချင်တောင် တစ်ဦးတည်းသေး တိမ်လွှာကိုတော့ တိုင်ပင်သင့်တ
ယ်။

“ကျန်းမာရေးနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေကြောင့် ဒေါက်တာ ချစ်ခြင်း
ဘုံနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ကြရဘူး ... ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေကြပါ”

ပန်းချီလည်း ဒေါက်တာချစ်ခြင်းဘုံကို မနှစ်သက်မိ။

ကိုကိုကြောင့်ပါ။

ဒီဆရာဝန်မက ချောမောလွန်းနေတယ်။

ပြီးတော့ ပညာတတ် ဂုဏ်သရေရှိမိန်းမ။

ကိုကို သဘောကျနှစ်သက်တဲ့ မိန်းမမျိုးပဲ။

မနာလိုလိုက်တာ ...

ဒီမဟာနွယ်ခြံကြီးထဲမှာ က ပန်းချီကို ဘယ်သူမှ
လေသံမာမာနှင့်မပြောရဲကြ။

ဘွားစံရဲ့ အချစ်ဆုံးမြေးရယ်ပါ။

“အားလုံးသွားနိုင်ကြပြီ ၊ သားကြီးရဲမာန် ခဏနေခဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မယ်မယ်”

“ဘုံကိုလည်း ခွင့်ပြုပါဦး အဘွားစံ ... အန်ကယ်ရောပဲ”

“အေး ... အေး ...”

“ကောင်းပါပြီ”

ဦးတိမ်ရဲမာန် စိတ်ထဲမှာ ဒီဆရာဝန်မလေးကို မိမိရင်းနှီးကျွမ်းဝင်
နေမိသလိုပင် သိရှိရှင်းနဲ့ တူနေတာလား။

ဦးတိမ်ရဲမာန် စိတ်တွေ ချောက်ချားသွားရသည် ။

“သိရှိရှင်းနဲ့ နန္ဒာ့တို့ ဆီမှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သုံးနှစ်
သမီးလေး ဒေါက်တာ ချစ်ခြင်းဘုံက သိရှိသမီးလေးလား”

စိတ်ထဲမှာ ထင့်နေသည် ။

မယ်မယ်ကရော ဘာပြောမလို့ လဲ။

“မယ်မယ် ဘာပြောမလို့ လဲ ...”

“မင်းမိန်းမအကြောင်းပြောမလို့ ပဲ သားကြီး ... ဒေါက်တာ ချစ်ခြင်း
ဘုံက ဖြူစင်တယ်၊ မောင်ညဏ်သာနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ လေ၊
စိတ်ချယုံကြည်ရမယ်လို့ မယ်မယ်ထင်နေတယ်”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် မယ်မယ် ... ထားလိုက်ပါ ၊ ဒီအရူးမအကြောင်း
ခေါင်းထဲမထားပါနဲ့ ၊ သေလည်း မသေနိုင်ဘူးဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ... မယ်မယ်လည်း သေစေချင်တယ်၊ ငါ့မြေး ငွေလထိန်
ကြောင့်ပါ ...”

မြေးငွေလထိန်က သားကြီးရဲ့ ဇနီး စိတ်ဝေဒနာရှင် သိရှိရှင်းကို ဂရု
တစိုက်စောင့်ရှောက်နေသည်

မျက်စိအောက်ကပင် အပျောက်မခံ။

မေမေရှင်းဆိုပြီး အရမ်းချစ်၏။

ငွေလထိန်ကို ငယ်စဉ်လေးထဲက ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးလာခဲ့၍ ဖြစ်
လေသည် ။

“ငွေလထိန်က မဆီမဆိုင် ဝင်ရှုပ်နေတာပဲ မယ်မယ်၊ သီရိရှင်းရှိနေတာ သားဘဝကို အရိပ်မည်းကြီး လွှမ်းအုပ်ထားသလိုပဲ”

“ဒေါက်တာချစ်ခြင်းဘုံကို သိပ်ပြီး တရင်းတနှီး ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင် နေထိုင်ဖို့ မသင့်ဘူးထင်တယ် မယ်မယ် ...”

ဒေါက်တာချစ်ခြင်းဘုံရဲ့ မိသားစုရာဇဝင်ကို ဦးတိမ်ရဲမာန်သိချင်နေသည်။

မယ်မယ်က ကိုယ်ရေးရာဇဝင် စာရွက်တစ်ရွက်ထုတ်ပေး၏။

ဒေါက်တာချစ်ခြင်းဘုံ ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်။

“အဖေနာမည် ဦးသူရိန် ၊ အမေနာမည် မြသီတာတဲ့ ... အင်း တခြားတော့ တခြားစီပဲ”

“ဘာတခြားစီလဲသား ... မင်းနဲ့ ဒေါက်တာ ချစ်ခြင်းဘုံတို့ ပတ်သက်မှုရှိနေလို့ လား”

“မရှိပါဘူး မယ်မယ် ...”

သီရိရှင်းမှာ အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ဖူးတာပင် မယ်မယ်မသိခဲ့။

ကလေးတစ်ယောက်အမေ အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမဆိုတာသာ မယ်မယ်သိသွားလျှင် လုံးဝ ကပ်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်။

မယ်မယ်က ဆွေဂုဏ် မျိုးဂုဏ်ကို အဓိကထားသည်။

“ဒေါက်တာက သူစိမ်းလေမယ်မယ်၊ သားတို့ သိပ်ယုံလို့ တော့ မဖြစ်ဘူးနော် ... မယ်မယ့်မှာ အရူးချွေးမတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ လူသိခံလို့ တော့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“မယ်မယ့်စိတ်ထဲမှာ ဒေါက်တာ ချစ်ခြင်းဘုံကို ယုံကြည်နေသလိုပဲ

သားရယ်”

“မယ်မယ်”

“ဟင် ...”

“ငွေလထိန်ကို ကျွန်တော့်သမီး ပန်းချိနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ အတိအလင်းစီစဉ်ကြရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ... သားရယ် မယ်မယ်လည်း ရည်ရွယ်ထားပါတယ် ၊ ကလေးချင်းလည်း ရင်းနှီးနေတယ် မဟုတ်လား”

“ထိန်က ပန်းချီကို ညီမလေးတစ်ယောက်ထက်မပိုဘူး”

ငွေလထိန်က သူ့ညီတိမ်လရဲ့ သားအရင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ပေ။

ညီတိမ်လဇနီး နှင်းသခင်ရဲ့ တူပါ။

မယ်မယ်သူငယ်ချင်းရဲ့ မြေးဖြစ်နေ၍ လည်း မယ်မယ်က ငွေလထိန်ကို မြေးအရင်းအဖြစ် ချစ်ခင်သည် ။

ပြီးတော့ ...

မြေးဦး ညီတိမ်လတို့ မှာ သားသမီးလည်း မထွန်းကားတော့ မိဘမဲ့လေး ငွေလထိန်အား အဒေါ်က မွေးစား သားအဖြစ် တစ်နှစ်သားအရွယ်ထဲက မွေးစားထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မိမိတို့ နှင့် သွေးသားမတော်စပ်တာ တစ်မိသားစုလုံးသိထားကြသည် ။

“အဓိကက နှင်းသခင်ပဲလေ သား ... သူတူသားကို ဘယ်လိုဟာတွေနဲ့ ရည်မှန်းထားလဲမှ မသိတာဘဲ”

“မယ်မယ် စီစဉ်ပေးပါ ၊ ကျွန်တော့်သမီးလေးအတွက် စိတ်အေးချင်

ပါတယ် မယ်မယ်”

“အေးပါ ... မယ်မယ် သားအငယ်နဲ့ တိုင်ပင်မယ်၊ နှင်းသခင် ဆန္ဒလည်း ရှိသေးတော့ လူငယ်တွေပဲ ရင်းနှီးပါစေ”

ဦးတိမ်ရဲမာန် အပြင်ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

ဒေါက်တာချစ်ခြင်းဘုံရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ပြီး မိမိဇနီး သီရိရှင်းနှင့်တူသည် ဟု ထင်နေသည် ။

“သူ့အမေကို လာရှာတာလား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... သူမိဘက တခြားစီတွေပဲလေ”

ဦးတိမ်ရဲမာန် စဉ်းစားနေသည် ။

မိမိအမှားတွေပါ။

မိမိကို ယုံကြည်လွန်းတဲ့ သူငယ်ချင်း နန္ဒတို့ အိမ် ဝင်ထွက်စားသောက်နေရင်း နန္ဒဇနီး သီရိရှင်း အပေါ်မေတ္တာသက်ဝင်မိသည် ။

ရိုးသားအေးချမ်းပြီး လင်ယောက်ျားရဲ့ ဥပေက္ခာပြုထားခြင်းကို ခံနေတဲ့ သီရိရှင်းက မိမိဖြား ယောင်းသွေးဆောင်မှုတွင် အလွယ်တကူတိမ်းညွတ်ခဲ့သည် ။

“ရှင်း ... အရမ်းကြောက်တယ်၊ ကျွန်မတို့ နောက်ဆုတ်လိုက်တာပဲ အကောင်းဆုံးထင်ပါတယ် ကိုရဲမာန်”

“ကိုယ် ... ရှင်းကို အရမ်းချစ်မိနေပြီ ၊ ထွက်ပြေးကြရအောင် ၊ ကျောကဲမဲကိုပြန်မယ် ...”

“ဟိုလေ ... ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ သမီးလေး ချစ်ခြင်းဘုံအတွက် ...”

“ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့ တော့၊ နန္ဒကရော ရှင်းအပေါ် ကောင်းလို့

လား၊ သူပျော်သလိုနေပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတာပဲဟယ်”

ရှင်းကို မိမိခိုးပြေးခဲ့သည်။ ။

ရှိသမျှ ပိုက်ဆံတွေ သုံးဖြုန်းပြီးမှ မယ်မယ့်ဆီ ပြန်ခဲ့၏။

မယ်မယ်က သဘောမတူပေ။

ရှင်းကို အစေအပါးသာသာလေးပဲ ထားခဲ့သည်။ ။

“ငါ့သားက ညည်းနဲ့ တန်လို့ လား၊ အခြေအမြစ်မရှိ မိန်းကလေးထင်တယ် ... ညည်းမိဘတွေရော မရှိကြဘူးလား သီရိရှင်း”

သီရိရှင်းမှာ မိဘတွေရှိပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်သွားတဲ့ မိန်းမအဖြစ် စွန့်ပစ်ခဲ့ကြသည်

ထို့ကြောင့်ပင် မိဘမဲ့ဖြစ်ရ၏။

မယ်မယ် နှိပ်စက်သမျှ ရှင်း ခံနေခဲ့ရသည်။ ။

“ရှင်း သမီးလေးဆီပဲ ပြန်ခွင့်ပေးပါနော် ... ရှင်း ဒီကနေ ထွက်သွားပါရစေ ... မယ်မယ့်ကို ပြောပေးပါ”

“မင်းမပြန်ရဘူး ရှင်း ... ကိုယ်နဲ့ ပဲနေရမယ်၊ နန္ဒလက်ထဲကို မင်းဘယ်တော့မှ ပြန်မသွားရဘူး”

“ရှင် ... လူယုတ်မာပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကျွန်မကိုခေါ်လာပြီး ရှင်ဘာတာဝန်ယူခဲ့လဲ၊ ရှင်အမေရဲ့ ညည်းပန်း နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကိုလည်း ကျွန်မ ခံစားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့လို့ ပါ”

မိမိ လက်မခံခဲ့။

သီရိရှင်းအား ပြစ်ရမှာ လည်း ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမ။

မယ်မယ်ကလည်း သူရည်မှန်းတဲ့ မိန်းမကိုမယူ၍ လက်မခံခဲ့။

“မင်းမိန်းမက အဆင့်မရှိဘူး ၊ မိဘမျိုးရိုးတောင် မဖော်ပြနိုင်တာ ၊ မင်းမောင်းထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ ရဲမာန် ...”

“မဖြစ်ဘူး မယ်မယ် ... သားရှင်းကိုမခွဲနိုင်ဘူး၊ ချစ်တယ် အရမ်းချစ်လို့ ပါ”

“မင်းမိန်းမကို မယ်မယ် လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ... ဒီအိမ်မှာ အစေအပါးအဖြစ်ထားချင်ထား ...”

“မယ်မယ် ”

မယ်မယ်က ရှင်းကို နှိမ်သည် ။ အိမ်မှုကိစ္စတွေ အားလုံးလုပ်ရ၏။

နောက်ဆုံး မိမိကိုယ်တိုင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ငြိစွန်းပြီး သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးခဲ့၏။

တိမ်ပန်းချီပဲ။

“ရှင် ... လူယုတ်မာ၊ လူစိတ်မရှိဘူး ၊ သစ္စာမဲ့တယ်”

“မင်း .. ဝဋ်လည်တာလို့ မှတ်လိုက်ပါ ရှင်း ...”

“ဘာပြောတယ်”

“မင်းနဲ့ မရှင်းချင်ဘူး ရှင်း ... မင်း အေးအေးဆေးဆေးနေပါ မင်း သေသွားချင်လား ...”

မိမိကိုယ်တိုင်ပင် သီရိရှင်းကို နှိပ်စက်မိသည် ။ သမီးလေးကို လက်မခံ၍ ပိုပြီး ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေရ၏။

ရှင်းကလည်း မာသည် ။

နောက်ဆုံးတော့ စိတ်ဝေဒနာရှင်အဖြစ် ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် စိတ်ဖောက်ပြန်နေသည် ။

★